

хубави кошници, кошове, панери, столове, маси и други домашни потрѣби плетени отъ пръчки.

Янко бѣше вече доста забогатѣлъ. Работата въ дветѣ му фабрики бѣха поели неговитѣ синове. Тѣ сами вече се грижеха за себе си и баба си. Янко реши да се погрижи пъкъ за други гладни, боси и бедни дечица... Той се дори засрами, че бѣше пропусналъ нѣколко години, залисанъ въ своитѣ фабрики. Той повика майстори и работници и започнаха усилено да строятъ на брѣга на рѣката, до фабриката му голѣма сграда съ свѣтли голѣми стаи, обширна трапезария и кухня. Всичко се приготви още презъ лѣтото.

Други майстори презъ зимата направиха малки креватчета, масички, столчета и всичко нужно за двадесетина деца. Всичко бѣше готово, всичко наредено и боядисано съ бѣла боя. Въ града и околията се намѣриха двадесетъ сирачета, малки деца. Янко прибра всички въ тая нова, свѣтла и хубава сграда, надъ вратата, на която свѣтѣше златенъ надписъ:

СИРОПИТАЛИЩЕ
З О З О

И на Великдень, най-голѣмия Христовъ день, сиропиталището се освети най-тържествено. Цѣлиятъ градъ се стече на това мило тържество. Имаше гости отъ всички села на околията, имаше гости отъ столицата, имаше гости дори чакъ отъ Янковия роденъ градъ.

Освети се сиропиталището и се казаха много хубави думи за тоя чуденъ българинъ, тоя чуденъ татко на толкозъ сирачета. Тия невинни ангелчета намѣриха своя ангелъ пазителъ и хранителъ. А и той намѣри своята утеха. Дано живѣе още много години — да радва и закриля бедни и сираци.

Вечеръта се разотидоха всички. Остана Янко съ своитѣ двадесетъ малки синове и дѣщери... Надвесенъ надъ тѣхъ, той обикаляше отъ креватче на креватче и като грижлива и любяща майка, покриваше съ снѣжнобѣлитѣ покривки своитѣ ангелчета... Децата го гледаха съ благодарностъ и съ свѣтнали отъ радостъ очи се унасяха въ сладъкъ сънъ...